

Arrest

nr. 76 898 van 9 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 21 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asiel van 23 november 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker legde op 12 mei 2011, samen met een vrouw van Belgische nationaliteit, een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 24 juni 2011 diende verzoeker, in functie van zijn relatie met zijn Belgische partner, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 23 november 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te

verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 24 november 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.06.2011 werd ingediend door:

*Naam: [B.J.]
Voorna(a)m(en): [M.]
Nationaliteit: Tunesische
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijzen aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar minstens twee jaar kennen en elkaar in die periode minstens 3 keer hebben ontmoet voor een minimum van totaal 45 dagen of dat zij één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene brengt volgende bewijzen voor de relatie aan:

Een medisch zwangerschapsattest: dit attest bewijst enkel dat de partner van betrokkene enkele maanden zwanger is, niet dat betrokkene de vader is van het ongebooren kind.

Enkel een akte van erkenning voor de geboorte, opgemaakt door de burgerlijke stand is een voldoende bewijs dat betrokkene en zijn partner een gemeenschappelijk kind verwachten.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven gestelde voorwaarden en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van het beroep in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat is opgenomen in de bestreden beslissing. Hij betoogt dat het om een herhaald bevel gaat, aangezien verzoeker reeds verscheidene malen een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Los van de vraag of de bevelcomponent in de bestreden beslissing kan afgesplitst worden van de beslissing tot weigering van verblijf merkt de Raad op dat aan verzoeker op 24 juni 2011 een attest van immatriculatie werd afgegeven dat geldig was tot 24 november 2011. Aangezien verzoeker door verweerder in het bezit gesteld werd van een tijdelijke verblijfstitel blijkt derhalve niet dat de voorheen aan verzoeker afgegeven bevelen om het grondgebied te verlaten nog rechtskracht hebben. Uit het aan de Raad overgemaakt administratief dossier blijkt verder dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker op 18 november 2011 werd betekend op 5 december 2011 werd ingetrokken.

De opgeworpen exceptie is ongegrond.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zoals de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel. Verder voert verzoeker aan dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Verzoeker licht zijn standpunt als volgt toe:

[...]

De bestreden beslissing van weigering van verblijf is onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

[...]

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. in casu werden de belangen van de verzoekende partij inderdaad ernstig geschaad.

Inderdaad.

[...]

Niettegenstaande de onrechtmatige vrijheidsberoving heeft de verzoeker, via zijn raadsman stukken kunnen bezorgen van de duurzame en stabiele relatie met zijn Belgische partner mevrouw [B.].

[...]

Er kan niet ernstig ontkend worden dat de verzoeker al een jarenlange relatie heeft met zijn Belgische partner [K.B.].

Dit blijkt uit alle stukken die overgemaakt zijn aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

[...]

Uit de stukken blijkt onmiskenbaar dat de verzoeker, in strijd met de bestreden beslissing, wel degelijk een duurzame en stabiele relatie heeft met mevrouw [B.].

De verzoeker en zijn partner hebben omwille van deze relatie tevens op datum van 12/05/2011 een wettelijke samenwoning afgesloten hebben en dat de verzoeker een wettelijk verblijf aangevraagd heeft.

[...]

Evenwel werd de verzoeker op onwettelijke wijze van zijn vrijheid beroofd ingevolge een beslissing op datum van 18/11/2011 niettegenstaande de beslissing van weigering tot verblijf nog niet eens genomen was!?

Het is trouwens cynisch dat in de posterieure beslissing van weigering tot verblijf alsnog gemotiveerd wordt dat "enkel een akte van erkenning voor de geboorte, opgemaakt door de burgerlijke stand een voldoende bewijs is dat betrokkene en zijn partner een gemeenschappelijk kind verwachten".

Ingevolge de onrechtmatige beslissing van opsluiting kon de verzoeker evident zich niet bij de ambtenaar van de burgerlijke stand aanbieden teneinde het kind te erkennen.

Bovendien wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken onterecht geen rekening gehouden met de door de raadsman van de verzoeker overgemaakte bewijzen van duurzame en stabiele relatie (verklaringen, correspondentie, foto's, ...).

[...]

Conform de hoger vermelde artikelen moet de motivering van een bestuurshandeling draagkrachtig zijn. Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.v.St. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).

Omwille van de duidelijke aanwezigheid van een duurzame en stabiele relatie, de gezinsband, de wettelijke samenwoning en de zwangere toestand van de partner van verzoeker, schendt de bestreden beslissing de art. 3 en 8 EVRM.

De bestreden beslissing is dan ook niet gebaseerd op een correcte, zorgvuldige houding vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken.”

4.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, bepalingen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.h.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994. Arr.R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698). terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft naar analogie Cass. 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St.1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, merkt de verwerende partij op dat verzoeker beweert dat niet ernstig zou kunnen worden ontkend dat hij reeds een jarenlange relatie heeft met zijn Belgische partner.

Dienaangaande beroept verzoeker zich op een rist stukken, die zouden zijn overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

[...]

De verwerende partij laat gelden dat de stukken waarop verzoeker zich in zijn inleidend verzoekschrift beroept op geen enkele wijze een duurzame relatie met zijn Belgische partner kunnen bewijzen, zoals terecht geoordeeld in de bestreden beslissing.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terecht vaststelde dat verzoeker enkel een zwangerschapsattest voorlegde ter staving van zijn duurzame relatie. Dienaangaande motiveerde de gemachtigde dat verzoeker zijn duurzame relatie niet kon bewijzen door het louter voorleggen van een medisch zwangerschapsattest.

Verzoeker kan niet dienstig betwisten dat de door hem aangehaalde stukken quasi uitsluitend betrekking hebben op zijn integratie, hetgeen uiteraard geenszins impliceert dat verzoeker ook een duurzame en stabiele relatie, in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, zou hebben met zijn partner.

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat het enige door hem voorgelegde stuk tot staving van zijn duurzame relatie, het zwangerschapsattest was. De overige door hem aangehaalde stukken hadden quasi uitsluitend betrekking op zijn integratie, hetgeen uiteraard geenszins impliceert dat verzoeker ook een duurzame en stabiele relatie, in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, zou hebben met zijn partner.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terecht vaststelde dat verzoeker enkel een zwangerschapsattest voorlegde ter staving van zijn duurzame relatie. Dienaangaande motiveerde de gemachtigde dat verzoeker zijn duurzame relatie niet kon bewijzen door het louter voorleggen van een medisch zwangerschapsattest.

Aangezien het bestaan van de duurzame en stabiele relatie moet beoordeeld worden op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat het attest van wettelijke samenwoning dd. 12.05.2011 een voldoende bewijs kan zijn.

In zoverre verzoeker meent dat hem, ingevolge zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, een AI werd afgeleverd, met geldigheidsduur tot 24.11.2011, laat de verwerende partij gelden dat deze beschouwingen niet dienstig zijn. Het loutere feit dat verzoeker, hangende de behandeling van zijn aanvraag, in het bezit gesteld werd van een AI kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Verzoeker beroept zich op het feit dat hij "op onwettelijke wijze van zijn vrijheid werd beroofd ingevolge een beslissing dd. 18.11.2011". De verwerende partij laat dienaangaande gelden dat deze beslissing geen uitstaans heeft met de bestreden beslissing. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig op het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 18.11.2011 beroepen, ten einde de nietigverklaring te bekomen van de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verwerende partij merkt nog op dat verzoeker de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid cynisme verwijt, doordat de gemachtigde motiveert dat een akte van erkenning, opgemaakt door de burgerlijke stand, wel kan volstaan als bewijs van duurzame relatie. De verwerende partij laat gelden dat deze kritiek niet ernstig is. Verzoeker verwijt de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid onzorgvuldigheid, maar bekritiseert tegelijkertijd een gedegen motivering, die zelfs een concre[et] houvast aanreikt aan verzoeker.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeker niet ernstig is waar hij beweert dat het voor hem onmogelijk is om een erkenningsakte te laten opmaken door de burgerlijke stand, gelet op de 'onwettelijke vrijheidsberoving'. Ten overvloede laat de verwerende partij gelden dat verzoeker slechts op 18.11.2011 van zijn vrijheid werd beroofd en bijgevolg – desgewenst – al verschillende maanden een erkenningsakte had kunnen laten opstellen en overmaken aan de gemachtigde, gelet op het feit dat zijn aanvraag reeds dateert van 24.06.2011.

De verwerende partij merkt nog op dat verzoeker als stavingsstuk bij zijn verzoekschrift wel een erkenningsakte dd. 28.11.2011 bijvoegt.

Aangezien de bestreden beslissing echter reeds op 23.11.2011 is getroffen door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, heeft deze uiteraard geen rekening kunnen houden met een pas naderhand opgemaakte akte van erkenning dd. 28.11.2011.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift nog summier de schending op van de artikelen 3 en 8 EVRM. Desbetreffend laat de verwerende partij vooreerst gelden dat aan de door verzoeker kennelijk bedoelde verdragsvoorschriften is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit deze artikelen voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

Ten overvloede laat de verwerende partij nog het volgende gelden.

In antwoord op de door verzoeker geponeerde schending van art. 3 EVRM, laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T Vreemd 1994,253, noot VANHEULE D.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkenen een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148),

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

Verzoeker ter zake bijzonder vaag blijft en helemaal geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt,

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit [dat] art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. 104.674 dd. 14.03.2002)

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit onderdeel van verzoekers enig middel niet kan worden aangenomen.

Verzoeker voert voorts de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd. 4.11.1950 (hierna genoemd: "EVRM"), dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

(...) R.v.V nr. 56.202 dd. 17.02.2011)

De verwerende partij laat gelden dat verzoeker vooreerst aannemelijk moet maken dat hij in België een beschermingswaardig gezins- of familieleven onderhoudt. Aangezien de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker bij zijn aanvraag tot gezinshereniging niet op afdoende wijze het bestaan van een duurzame relatie heeft

aangetoond, noch het feit dat hij vader is van het ongeboren kind van zijn partner, kan van verzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat hij uitvoerig het bestaan van het gezinsleven zou proberen aantonen. Verzoeker laat dit evenwel na in zijn verzoekschrift.

Bovendien verduidelijkt verzoeker op geen enkele wijze hoe de bestreden beslissing artikel 8 EVRM zou schenden.

Ten overvloede laat de verwerende partij nog gelden dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

De wettelijke regels van het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om de dwingende regels van binnenkomst en vestiging op het grondgebied van het rijk te omzeilen (R.v.St., nr. 105.413, 5 april 2002).

Tevens wijst de verwerende partij erop dat de verzoeker niet aantoont dat hij zich voor de duur van de tijdelijke verwijdering niet zou kunnen laten vergezellen van zijn partner en zijn (ongeboren) kind. Opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (ede.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p 754). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt inderdaad aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE. M., Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", TVR. 1994, (3), 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St, nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing dd. 23.11.2011 heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoeker van zijn gezin wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

De verwerende [partij] is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM en dat verzoekers middel dus niet kan worden aangenomen.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft. (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Overigens laat de verwerende partij gelden dat art. 8, 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in art. 8, 1 vermelde recht is toegestaan wanneer deze

nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

Terwijl het langdurig illegaal verblijf onmiskenbaar een schending uitmaakt van de openbare orde. Bovendien werd verzoeker reeds strafrechtelijk veroordeeld.

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden diende geweigerd te worden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclus.

Terwijl er ook geen sprake is van een "manifeste beoordelingsfout".

4.3.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond

4.3.2. De Raad wijst er verder op dat een vreemdeling die voorhoudt dat hij, overeenkomstig artikel 40bis, §§ 2 en 4, van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40ter van dezelfde wet gelezen, een verblijfsrecht kan laten gelden in het raam van een geregistreerd partnerschap onder meer het bewijs dient te leveren van een duurzame en stabiele partnerrelatie.

Artikel 40bis, § 2, 2°, a) van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit verband het volgende:

"Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens een jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;"

Teneinde specifiek het bewijs te leveren van het duurzaam en stabiel karakter van zijn relatie met een Belgische vrouw legde verzoeker een aantal kopieën van bladzijden uit de zwangerschapsmap van zijn vriendin neer.

Verweerder oordeelde dat het door verzoeker overgemaakte attest waaruit bleek dat zijn partner zwanger was niet toeliet vast te stellen dat verzoeker de vader is van het ongeboren kind. Deze beoordeling is niet kennelijk onredelijk.

In de mate dat verzoeker nog verwijst naar een aantal andere overtuigingsstukken, die hij ook bij zijn verzoekschrift voegt, dient te worden vastgesteld dat niet blijkt dat hij deze stukken overmaakte aan

verweerder alvorens deze de bestreden beslissing nam. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan enkel afgeleid worden dat verweerder voormelde stukken een eerste maal aanbracht in het kader van een procedure voor de raadkamer waarvan verweerder pas op de hoogte gesteld werd nadat de bestreden beslissing reeds genomen was en dat deze stukken voor het eerst rechtstreeks aan verweerder ter kennis gebracht werden op 14 december 2011. Aangezien de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken en het bestuur op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening kon houden met de documenten die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, kunnen deze stukken niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Door te betogen dat hij op 12 mei 2011 samen met zijn Belgische vriendin een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde toont verzoeker verder niet aan dat verweerder verkeerdelijk zou geoordeeld hebben dat hij niet op afdoende wijze het bewijs leverde van het bestaan van een duurzame en stabiele relatie. Hij toont dit evenmin aan door erop te wijzen dat hij gedurende een aantal dagen administratief van zijn vrijheid beroofd werd. Desbetreffend wijst de Raad er ook op dat deze vrijheidsberoving pas inging op 18 november 2011 en verzoeker voordien dus ruim de tijd had om overtuigingsstukken over te maken en dat de vrijheidsberoving hem ook niet verhinderde om stukken die hij eventueel nuttig achtte via zijn raadsman aan verweerder ter kennis te laten brengen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

4.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de bestreden beslissing heeft genomen op basis van de stukken die verzoeker zelf dienstig achtte en overmaakte, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het gegeven dat verzoeker een aantal overtuigingsstukken niet tijdig aan verweerder overmaakte laat toe vast te stellen dat hij nalatig was en dat hij zelf zijn aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet zorgvuldig voorbereidde, maar laat in casu geenszins toe te concluderen dat verweerder onzorgvuldig handelde.

4.3.5. Verzoeker voert ook een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Hierbij moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze

wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Gelet op de aan de Raad voorgelegde stukken staat het vast dat verzoeker wel degelijk een gezinsleven heeft met zijn Belgische vriendin. Er dient echter tevens te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven met zijn vriendin te ontwikkelen of verder te zetten in zijn land van herkomst of elders. Er is immers geen gegeven beschikbaar dat toelaat te besluiten de vriendin van verzoekster op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd, omwille van haar zwangerschap, niet kon reizen en verzoeker brengt ook geen gegeven aan waaruit kan worden afgeleid dat er heden, na de bevalling van zijn vriendin, enige belemmering zou bestaan om elders een gezinsleven op te bouwen. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.3.6. Door nogmaals te verwijzen naar zijn relatie met een Belgische vrouw toont verzoeker daarnaast niet aan dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij het risico loopt onderworpen te worden aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan dan ook niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK